

Sygn. akt VIII Ga 22/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SO Krzysztof Górski (spr.)

SR del. Anna Górnik

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2014 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z wniosku Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w S.

z udziałem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.

o zmianę wpisu w rejestrze przedsiębiorców

na skutek apelacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie dnia 28 listopada 2013 r., sygnatura akt SZ XIII Ns - Rej. KRS (...)

uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu Szczecin - Centrum w Szczecinie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SSO Krzysztof Górski SSO Piotr Sałamaj SSR del. Anna Górnik

VIII Ga 22/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydziału XIII Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego po rozpoznaniu skargi na referendarza oddalił wniosek Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego o zmianę wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym i umieszczenie w Rejestrze informacji o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś..

Sąd wskazał, że wnioskodawca reprezentowany przez radcę prawnego w dniu 24 lipca 2013 złożył opisany wniosek wraz z którym przedłożył dokumenty m.in. w postaci oraz postanowienia z dnia 29 lipca 2010 o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie EG/7241/91/DW/2010. Wszystkie dokumenty zostały przedłożone w formie odpisów poświadczonych za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego, będącego pełnomocnikiem wnioskodawcy.

Postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2013 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie w Wydziale XIII Gospodarczym Krajowego Rejestru Sądowego wezwał wnioskodawcę pod rygorem oddalenia wniosku do złożenia do usunięcia przeszkód w dokonaniu wpisu, poprzez złożenie w formie oryginału albo poświadczonego urzędowo odpisu postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

Pismem z dnia 9 września 2013 roku pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że do wniosku o wpis zmiany do rejestru przedsiębiorców pełnomocnik dołączył stosowne dokumenty z poświadczeniem przez pełnomocnika – radcę prawnego zgodności tych odpisów z oryginałami. Przywołując treść przepisu art. 129 § 3 k.p.c. podniósł, że uczynił już wcześniej zadość dyspozycji Sądu zawartej w postanowieniu z dnia 26 sierpnia 2013 roku.

Postanowieniem z dnia 8 października 2013 roku referendarz sądowy zwrócił wniosek.

W dniu 22 października 2013 roku pełnomocnik wnioskodawcy wniósł skargę na powyższe orzeczenie referendarza sądowego, w treści której wskazał, że zaskarża orzeczenie w całości oraz zarzuca naruszenie art. 129 § 2 i 3 k.p.c. i art. 694 § 1 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że przedłożone sądowi odpisy dokumentów z poświadczeniem przez pełnomocnika- radcę prawnego- zgodności tych odpisów z oryginałami, nie stanowią poświadczonych urzędowo dokumentów w rozumieniu art. 694 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu skargi pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że referendarz sądowy nie uwzględnił zmian wprowadzonych do art. 129 k.p.c. przez ustawę z dnia 23 października 2009 roku o zmianie ustaw w zakresie uwierzytelniania dokumentów.

Sąd Rejonowy po rozpoznaniu skargi stwierdził jej bezzasadność. Sąd stwierdził, że kwestią wymagającą rozważenia w sprawie było czy przedłożone przez pełnomocnika wnioskodawcy dokumenty w postaci z załącznikami poświadczone za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego, będącego pełnomocnikiem wnioskodawcy spełniają wymogi z art. 694 § 1 k.p.c. i ustalenie w jakim stosunku pozostają względem siebie przepisy art. 129 § 1 i 2 k.p.c. oraz 694 § 1 k.p.c.

Sąd zauważył że art. 129 § 2 i §3 k.p.c. został umiejscowionym w tytule VI „postępowanie” księgi pierwszej „proces”.

Stosownie do treści art. 694 § 1 k.p.c. przepisy działu VI „postępowanie rejestrowe” tytułu II „przepisy dla poszczególnych rodzajów spraw” księgi drugiej „postępowanie nieprocesowe” stosuje się do postępowania w sprawach o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego (sprawach rejestrowych). Wśród przepisów normujących postępowanie w sprawach rejestrowych znajduje się m.in. art. 694 [4] § 1 k.p.c., który określa wymogi jakie powinny spełniać dokumenty stanowiące podstawę wpisu do rejestru. Sąd rejestrowy orzekając w postępowaniu rejestrowym stosuje przepisy dotyczące postępowania nieprocesowego, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 7 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym, Dz. U. 2013, Nr 1203, tekst jedn.). Z powyższego wynika, że przepisy dotyczące procesu sąd rejestrowy stosuje tylko wówczas, gdy ma ku temu podstawę prawną.

Sąd stwierdził, że sąd rejestrowy dokonując oceny wymagań formalnych wniosku o wpis w Krajowym Rejestrze Sądowym stosuje w pierwszej kolejności przepisy dotyczące postępowania rejestrowego. Skoro więc art. 694 § 1 k.p.c. reguluje kwestię wymogów formalnych dokumentów stanowiących podstawę wpisu, należy potraktować go jako przepis nadrzędny w stosunku przepisu art. 129 k.p.c., który wobec braku wyraźnej ku temu podstawy prawnej nie może znaleźć zastosowania w postępowaniu rejestrowym. W świetle zaś art. 694 § 1 k.p.c. dokumenty poświadczone za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego, będącego pełnomocnikiem wnioskodawcy nie mogą stanowić podstawy wpisu w rejestrze. Podstawę wpisu w rejestrze mogą bowiem stanowić bądź oryginały dokumentów, bądź ich odpisy poświadczone za zgodność z oryginałem przez notariusza, urząd wydający dokument, a w określonych sytuacjach przez konsula. Zgodnie z art. 79 pkt 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku Prawo o notariacie (Dz. U. z 2008, Nr 189, poz. 1158 tekst jedn.; dalej: pr. not.) czynnością notarialną jest sporządzanie poświadczeń. Z art. 96 pr. not. wynika z kolei, że notariusz poświadczają zgodność odpisu, wyciągu lub kopii z okazanym dokumentem. Analogiczne kompetencje posiada konsul zgodnie z art. 19 ust. 1 w zw. z ust. 5 ustawy z 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsułów Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jedn. Dz.U. z 2002 r. Nr 215, poz. 1823 ze zm.), z tym że dokonuje takich czynności jedynie na wniosek obywateli polskich lub właściwych organów Rzeczypospolitej Polskiej albo na wniosek jakiegokolwiek osoby, jeżeli mają one wywrzeć skutek prawny na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Kompetencje do uwierzytelniania dokumentów posiadają także inne podmioty, o ile ich czynności w danym zakresie mają znaczenie urzędowe, a co za tym idzie – moc dowodowa dokumentu nie będzie budzić wątpliwości (por. postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 stycznia 2004 roku, sygn. akt VIII GCa 188/03). Taka właśnie sytuacja ma miejsce w przypadku dokumentów wystawianych przez Urząd Skarbowy i poświadczania tych dokumentów za zgodność z oryginałem. Szereg przepisów normujących działalność organów skarbowych (np. ustawa z dnia 21

czerwca 1996 roku o urzędach i izbach skarbowych, Dz. U. 2004, Nr 121, poz. 1267 tekst jedn.) daje podstawę do przyjęcia, że Urząd Skarbowy realizuje zadania Państwa w zakresie m.in. ustalania lub określania i poboru podatków oraz niepodatkowych należności budżetowych, wykonywania kontroli podatkowej oraz egzekucji administracyjnej należności pieniężnych.

R. legis rygorystycznych wymogów w zakresie dokumentów stanowiących podstawę wpisu stanowi potrzeba zapewnienia jak największej wiarygodności tych dokumentów. Podkreślić należy, że postępowanie rejestrowe jest postępowaniem wysoce sformalizowanym, co oznacza, że wpis może nastąpić tylko w razie spełnienia przez wnioskodawcę wszystkich warunków przewidzianych przez ustawodawcę do jego dokonania. Postępowanie rejestrowe ma bowiem charakter publicznoprawny, a wpisy dokonane w Krajowym Rejestrze Sądowym korzystają z domniemania prawdziwości (art. 17 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym).

Zdaniem Sądu brak jest także podstaw do zastosowania art. 129 k.p.c. w postępowaniu rejestrowym na mocy art. 13 § 2. W przypadku art. 129 k.p.c. złożenie urzędowego odpisu zastępuje złożenie oryginału, przy czym sąd i tak zawsze może zażądać złożenia oryginału. Ponadto celem ustawy z 23 października 2009 r. o zmianie ustaw w zakresie uwierzytelniania dokumentów (Dz.U. 2009, Nr 216, poz. 1676 ze zm.), która wprowadziła omawiane zmiany do k.p.c., było: „umniejszenie uciążliwości polegającej na konieczności wyzbycia się przez strony postępowania, często na długi czas dokumentów oryginalnych albo poniesienia kosztów ich notarialnego uwierzytelniania bądź uzyskania ich urzędowych odpisów” (uzasadnienie do projektu zmiany ustaw w zakresie uwierzytelniania dokumentów, druk sejmowy nr 2064 z 19 maja 2009 r., s. 1). Tymczasem dokumenty, które są składane w ramach postępowania rejestrowego, powstają na potrzeby tego postępowania. Nadto, przedmiotowa zmiana miała na celu ułatwienie stronom realizacji zasady kontrydiktoryjności, właściwej dla procesu cywilnego.

Sąd wskazał, że stanowisko to jest także prezentowane przez przeważającą część doktryny prawniczej.

Apelację od tego orzeczenia wniósł wnioskodawca, zarzucając naruszenie art. 129 §2 i 3 k.p.c. i art. 694⁴ §1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że przedłożone odpisy dokumentów poświadczone za zgodność z oryginałami przez pełnomocnika – radcę prawnego nie stanowią poświadczonych urzędowo dokumentów w rozumieniu art. 694⁴ §1 k.p.c.

Opierając apelację o ten zarzut wniesiono o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu wskazano, że zamierzonym skutkiem wprowadzenia do systemu prawnego art. 129 k.p.c. było szersze niż dotychczas umożliwienie uwierzytelniania odpisów przez profesjonalnych pełnomocników stron postępowania, reprezentujących zawody zaufania publicznego. Odwołując się do treści art. 13 §2 k.p.c. wskazano, że przepis art. 129 §2 i §3 k.p.c. znajduje zastosowanie także w postępowaniu rejestrowym. Poruszono też kwestię znaczenia poświadczenia podkreślając, że umieszczenie poświadczenia potwierdza z mocą dokumentu urzędowego istnienie dokumentu oryginalnego o takiej samej treści, co poświadczony odpis.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona. Sąd II instancji nie podziela bowiem stanowiska Sądu I instancji co do znaczenia prawnego normy art. 129 k.p.c. a zwłaszcza co do wzajemnego stosunku regulacji zawartych w art. 694⁴ k.p.c. i 129 k.p.c.

Przypomnieć należy, że obecna treść art. 129 k.p.c. została ukształtowana przez ustawę z dnia 23 października 2009 r. o zmianie ustaw w zakresie uwierzytelniania dokumentów (Dz. U. nr 216 poz. 1676 – dalej powoływaną jako ustawa z 23 października 2009). Ustawa ta jak trafnie wskazuje skarżący, wyposażając w sposób wyraźny przedstawicieli wymienionych w jej treści zawodów związanych z szeroko rozumianym obrotem prawnym, w kompetencje w zakresie poświadczania odpisów dokumentów za zgodność z oryginałami, jednocześnie nadała poświadczeniu dokonанemu przez kwalifikowanego pełnomocnika procesowego charakter dokumentu urzędowego.

Ustawa z 29 października 2009 znowelizowała także przepisy tzw. ustaw ustrojowych (w tym między innymi ustawy z dnia 26 maja 1982 Prawo o adwokaturze - tekst jednolity Dz.U. z 2009 roku nr 146 poz.1188 ze zm. i ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych, tekst jednolity- Dz.U. z 2010 roku, nr 10 poz. 65 ze zm), przyznając m.in. adwokatom i radcom prawnym (ale także przedstawicielom innych profesji prawniczych wymienionych w ustawie), w zakresie określonym odrębnymi przepisami prawo do poświadczania odpisu dokumentu za zgodność z okazanym radcy prawnemu lub adwokatowi oryginałem.

Ustawodawca nadał zatem rangę dokumentów urzędowych poświadczeniom sporządzanym (zgodnie z odrębnymi przepisami) przez przedstawicieli szerszej niż wcześniej palety zawodów prawniczych (ograniczonej przed nowelizacją w istocie do notariuszy). Moc dokumentu urzędowego w zakresie poświadczania dokumentów została więc związana przez nowelizację ustaw ustrojowych z posiadaniem prawa do wykonywania określonych zawodów.

W tym kontekście trafne są wywody strony skarżącej upatrujące w kompetencji do poświadczania związku z profesjonalizmem usług prawniczych świadczonych przez przedstawicieli objętych ustawą zawodów oraz wyrazem lokowania tych profesji przez ustawodawcę wśród zawodów o wysokim zaufaniu publicznym.

Jednocześnie przepisy ustrojowe odsyłają do odrębnych regulacji dookreślających kompetencję adwokata lub radcy prawnego do poświadczania ze skutkiem dokumentu urzędowego zgodności odpisu z oryginałem. Taką regulacją jest norma art. 129 k.p.c. przyznająca skutek ten poświadczeniom dokonywanym przez adwokata lub radcę prawnego skutecznie ustanowionego pełnomocnikiem w sprawie cywilnej. Brak umocowania będzie skutkowało tym, iż oświadczenie o zgodności z oryginałem złożone przez adwokata lub radcę prawnego na odpisie dokumentu będzie posiadało wyłącznie walor dokumentu prywatnego.

Skuteczne umocowanie (obok uprawnienia do wykonywania zawodu) jest więc przesłanką dla oceny charakteru prawnego dokonanego poświadczenia.

Podkreślić należy, że skoro w myśl art. 129 §3 k.p.c. oświadczenie pełnomocnika występującego w sprawie o zgodności z oryginałem składanego w postępowaniu odpisu dokumentu ma charakter dokumentu urzędowego, to w postępowaniu cywilnym posiada ono walor, o którym mowa w art. 244 §1 k.p.c. i w art. 252 k.p.c.

Powołane wyżej przypisy zawarte są w części pierwszej księdze pierwszej k.p.c. dotyczącej procesu. Wobec motywów zaskarżonego orzeczenia ocenić należy, czy znajdują one zastosowanie również w postępowaniu nieprocesowym.

Zgodnie z art. 13 §2 k.p.c. przepisy o procesie stosuje się odpowiednio do innych rodzajów postępowań unormowanych w niniejszym kodeksie, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Przepisy te znajdują więc zastosowanie także w postępowaniu procesowym, o ile nie są sprzeczne z regulacją dotyczącą trybu procesowego czy też rodzajów postępowań w tym trybie. Jeśli tak, to rozważyć należy, czy zachodzą okoliczności wyłączające możliwość stosowania art. 129 k.p.c. w postępowaniu rejestrowym. Sąd I instancji upatruje podstawy takiego wyłączenia w treści art. 694⁴ k.p.c. przyjmując, że przepis ten jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 129 k.p.c. i stanowi samoistną podstawę dla zakreślenia kręgu dokumentów, które winny być złożone dla uzyskania orzeczenia o wpisie do rejestru. Zgodnie z tym przepisem dokumenty, na których podstawie dokonuje się wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego, składa się w oryginałach albo poświadczonych urzędowo odpisach lub wyciągach.

W świetle brzmienia tego przepisu brak jest jednak podstaw w ocenie Sądu Okręgowego do uznania, że nie obejmuje on swoją regulacją jakiegokolwiek kategorii dokumentów, którym ustawa przyznaje walor dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 §1 k.p.c. Innymi słowy nie można w świetle tej regulacji uznać, by wolą ustawodawcy było wprowadzenie jakiegokolwiek ograniczenia czy też wyłączenia dokonywania wpisu w rejestrze w oparciu o odpisy dokumentów sporządzone stosownie do treści art. 129 §3 k.p.c. Norma ta nie pozwala zwłaszcza na uznanie, że ustawodawca ogranicza krąg odpisów dokumentów mogących stanowić podstawę wpisu do odpisów poświadczonych za zgodność przez notariusza, co sugeruje argumentacja Sądu I instancji. Argumentów za taką interpretacją nie

dostarcza wykładnia gramatyczna. Z brzmienie powołanego przepisu wywodzić należy, że każdy dokument, któremu przepisy szczególne będą nadawały charakter dokumentu urzędowego może stanowić podstawę wpisu w rejestrze.

Skoro więc norma ta wymaga jedynie, by w postępowaniu rejestrowym fakty mające znaczenie dla rozstrzygnięcia były wykazane oryginałem lub urzędowo poświadczonym odpisem oryginału, to każdy odpis mający charakter dokumentu urzędowego będzie objęty jej zakresem.

W świetle brzmienia art. 694⁴ k.p.c. nie można zatem zasadnie wywodzić, by istniała (powoływana przez Sąd Rejonowy) nadrzędność regulacji art. 694⁴ k.p.c. w stosunku do art. 129 §3 k.p.c. powodująca, że ten ostatni przepis nie znajduje zastosowania w postępowaniu nieprocesowym.

Norma art. 129 §3 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. musi być uznana więc jako podstawa przyznania określonej kategorii dokumentów waloru odpisów poświadczonych urzędowo również w postępowaniu nieprocesowym. Skoro zaś norma art. 694⁴ §1 k.p.c. nie wyłącza tej kategorii dokumentów urzędowych z zakresu swojego działania to nie sposób uznać, by niedopuszczalne było dokonanie wpisu w rejestrze na ich podstawie.

Nie zmienia tej oceny odwołanie się do argumentów z wykładni systemowej i celowościowej prezentowane w orzeczeniu Sądu I instancji.

Sąd Rejonowy eksponuje w tym zakresie kwestię przepisów kształtujących ustrój notariatu i kompetencje notariusza wywodząc stąd szczególny walor w zakresie wiarygodności odpisów poświadczanych przez przedstawicieli tego zawodu. Dostrzec trzeba, że czynności notarialne (w tym poświadczanie odpisów dokumentów) korzystają z waloru dokumentu urzędowego z mocy normy art. 4 cytowanej przez Sąd I instancji ustawy z dnia 14 lutego 1991 Prawo o notariacie (tekst jednolity Dz. U. z 2014 roku poz.164 ze zm.) , który w płaszczyźnie redakcyjnej zawiera analogiczne sformułowanie do treści art. 129 §3 k.p.c. Przywoływany w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przepis art. 96 ustawy odpowiada z kolei odpowiednim regulacjom ustaw zmienionych ustawą z dnia 23 października 2009 o zmianie ustaw w zakresie uwierzytelnienia dokumentów (atr.t 4 ust. 1b) ustawy Prawo o adwokaturze, art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych, art. 41 ust 4 ustawy o doradcach podatkowych art. 9 ust 3 ustawy o rzecznikach podatkowych i art. 27 ust 3 ustawy o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa). Zatem sama regulacja ustrojowa nie dostarcza istotnych argumentów deprecjonujących walor dowodowy i wiarygodność poświadczeń o zgodności z oryginałem dokonywanych przez przedstawicieli innych niż notariat zawodów prawniczych.

Różnicy w ustrojowym usytuowaniu notariuszy i podmiotów wymienionych w tych ustawach upatrywać należy konieczności dookreślenia zakresu kompetencji tych podmiotów do poświadczania za zgodność z oryginałem (ze skutkiem dokumentu urzędowego) przez odrębne przepisy. W odniesieniu do notariusza kompetencja taka wynika wprost z ustawy ustrojowej i nie podlega ograniczeniu.

Jak wskazano wyżej w odniesieniu do regulacji przewidzianej przez kodeks postępowania cywilnego zakres kompetencji radcy prawnego lub adwokata jest limitowany przez konieczność posiadania umocowania do reprezentowania strony postępowania.

Jeśli jednak takie umocowanie istnieje, to odpis przezeń poświadczany w postępowaniu sądowym musi być traktowany stosownie do treści art. 244 §1 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. także w postępowaniu rejestrowym.

Nie zmienia tego взгляд na rygoryzm wynikający z publiczno-prawnego znaczenia rejestru sądowego podkreślany w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Wyróżnianym przez Sąd Rejonowy domniemaniem prawdziwości objęte jest bowiem również oświadczenie o o zgodności odpisu z oryginałem złożone przez umocowanego pełnomocnika (art. 129 §3 k.p.c. w zw. z art. 244 §1 k.p.c.). Ewentualnej wątpliwości Sądu co do wiarygodności złożonego przez pełnomocnika oświadczenia zaś powinny być usuwane na podstawie art. 129 §4 k.p.c. Zatem ustawa wprost przewidując instrument pozwalający Sądowi na weryfikację z urzędu rzetelności poświadczenia za zgodność z oryginałem dokonanego przez zawodowego pełnomocnika procesowego.

Argument dotyczący celu nowelizacji art. 129 k.p.c. oparty o treść uzasadnienia projektu ustawy również nie prowadzi do wniosków pozwalających na uznanie, iż norma art. 694⁴ §1 k.p.c. obejmuje jedynie wyeksplikowane przez Sąd I instancji grupy dokumentów urzędowych. Nie można bowiem w świetle tej argumentacji uznać, że nowelizacja miała na celu wyłącznie ułatwienie dochodzenia praw w ramach postępowania kontradiktoryjnego i z tej przyczyny nie znajduje zastosowania w postępowaniu nieprocesowym (ze względu na specyfikę tego trybu postępowania). Pomijając kwestię braku procesowo-prawnych podstaw do rozróżniania prawnego znaczenia dokumentu urzędowego w zależności od tego, czy jest on składny w postępowaniu prowadzonym w trybie procesowym czy też w nieprocesowym, dostrzec należy, że mocą ustawy znowelizowano nie tylko k.p.c. ale też analogiczne normy kpa, ustawy ordynacja podatkowy, ustawy prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi a zatem ustaw, które nie regulują postępowań o charakterze kontradiktoryjnym i obejmują regulacją procedury w których dominuje interes publiczny.

Już na tej podstawie trudno jest przyjąć tezę, by celem nowelizacji art. 129 k.p.c. i wyposażenia odpisów sygnowanych przez zawodowych pełnomocników procesowych było wyłącznie odformalizowanie postępowania procesowego (i jak sugeruje Sąd Rejonowy – stworzenie specyficznej kategorii dokumentów urzędowych wyłącznie na użytek tego postępowania - pozbawionych znaczenia prawnego w przypadku konieczności stosowania przepisów o postępowaniu nieprocesowym lub np. egzekucyjnym).

Przeciwnie – nadanie charakteru dokumentów urzędowych takim odpisom zwiększa ich walor dowodowy i wiarygodność, a zatem służy zwiększeniu pewności obrotu prawnego.

W ocenie Sądu odwoławczego celu nowelizacji upatrywać więc należy nie tyle w poszukiwaniu sposobu uproszczenia procedur co raczej w dążeniu do podniesienia wiarygodności dokumentów kreowanych przez osoby występujące profesjonalnie w obrocie prawnym i wyłączenia konieczności dokonywania przez sąd czynności polegających na badaniu zgodności z oryginałem odpisów składanych przez strony.

Przypomnieć należy, że wiarygodność dokumentów urzędowych jest chroniona również przez regulację prawa karnego (art. 271 i 273 k.k.) a zatem przyznanie zawodowym pełnomocnikom kompetencji do tworzenia kwalifikowanych odpisów dokumentów, wiąże się jednocześnie z odpowiednim poziomem odpowiedzialności prawnej tych osób, nie odbiegającym od poziomu odpowiedzialności notariusza.

Nie sposób przyjąć w tym świetle, by odpisy poświadczane za zgodność przez notariusza winny być uznawane za cechujące się wyższym walorem wiarygodności niż odpisy sporządzane przez osoby wykonujące profesje wymienione w ustawie z dnia 19 października 2009.

Nadto dostrzec należy, że zgodnie z art. 129 §4 k.p.c. Sąd posiada kompetencję do przeprowadzenia z urzędu kontroli rzetelności każdego przedkładanego w postępowaniu sądowym odpisu dokumentu, mogąc żądać przedłożenia oryginału. Zatem ustawa wprowadza instrument służący eliminacji ewentualnych wątpliwości co do poprawności lub rzetelności sporządzenia odpisu.

Stąd też podnoszone przez Sąd I instancji względy związane ze znaczeniem wpisów do rejestru sądowego w aspekcie zasady bezpieczeństwa obrotu (i oparty o ten argument wywód co do tego, iż istota postępowania rejestrowego wymaga, by wpisy opierać wyłącznie o odpisy dokumentów sporządzone przez notariusza) również nie mogą zmienić przedstawionej wykładni art. 129 k.p.c..

W konsekwencji Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do tego, by podzielić argumentację Sądu I instancji, która doprowadziła do oddalenia wniosku o wpis. Stąd też stosując normę art. 694⁷ k.p.c. należało zaskarżone orzeczenie uchylić. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności oceni, czy istotne dla rozstrzygnięcia odpisy dokumentów złożone do akt spraw zostały sporządzone zgodnie z przepisem art. 6 ustawy o radcach prawnych (a zatem przy istnieją podstawy, by dokumentom tym przyznać charakter dokumentów urzędowych w zakresie poświadczenia za zgodność z oryginałem). W przypadku pozytywnego rozstrzygnięcia tej kwestii Sąd rozpozna żądania

wniosku uwzględniając możliwość zastosowania art. 129 §4 k.p.c., w przypadku gdyby na tym etapie postępowania powstały wątpliwości co do rzetelności odpisu.